

Alți doi «reeducatori» ai disidentului își fac apariția în **Vernisaj**. De astă dată e vorba de un cuplu, Vera și Michal, prietenii protagonistului, care încearcă, pe calea blindei persuasiunii și a exemplului personal, să aducă la sentimente mai bune față de societate și de viață în genere. Piesa ne aduce cu insistență aminte de dramaturgia lui Teodor Mazilu și de proștii săi sub clar de lună. Cei doi descurcăreți cu veleități mic-burgheze, ba chiar mondene, par să considere aranjarea propriului «cuib» și voiajele în străinătate pe banii statului drept supremul ideal, pe care am fi nedreptți dacă l-am numi specific comunist, el manifestându-se, presupun, oriunde există un pic de mărginire și de snobism. Cu mențiunea că numai descurcărețul dintr-o țară (fost) comunistă este nevoit să recurgă la compromisiuri și expediente sordide pentru a-și satisface pasiunea achizitivă.

Cei doi binevoitori, care merg cu uitate de sine până acolo încât ar fi dispuși să-i ofere musafirului, întru convingere, și un mic show erotic, sînt interpretați cu haz și profesionalism, fără șarjă, de Dana Ilie și de Cornel Mititelu.

Rolul dificil, lipsit de spectaculozitate intrinsecă, al disidentului, (nu trebuie uitat că el figurează o teză, și așa ceva e mai ușor de scris pe hîrtie decît de întrupat pe scîndura scenei), îi revine tînărului Lucian Prodan, care reușește fără efort aparent să îl facă plauzibil, chiar dacă nu și memorabil.

Am asistat la spectacolul dat în sala aproape neîncălzită a teatrului, într-un decor de o deplorabilă indigență, care abia reușea să marcheze și nicidecum să încarneze intenția scenografică (ce să-i faci, nu se găsesc materiale, sau, dacă se găsesc, sînt atît de scumpe încît teatrul s-ar ruina cumpărîndu-le), la lumina unor reflectoare cu becuri aproape consumate. Iar dintre cei șapte interpreți, nici unul nu are studii de specialitate. Ce, parcă Shakespeare făcuse I.A.T.C.-ul?!

Ținînd seama de toate astea, pot afirma că am văzut un spectacol reușit.

DAN PREDESCU

ACOLADE • ACOLADE

dimpotrivă, ceva mai apăsător decît era necesar, în interpretarea lui Teofil Turturică.

Scenografia, mai mult sau mai puțin improvizată, nu ajută prea mult reprezentarea, obligîndu-l uneori pe regizor la un desen mizanscenic sărac, riscînd să se repete chiar supărător.

"Băieții" - securiști (Dan Rădulescu și Gică Andrușca), așa lipsiți de relief cum sînt, poate voit, dau totuși imaginea ubicuității acelei instituții care ne-a terorizat pînă nu demult viața. Tot ar fi ceva dacă am avea certitudinea că practicile ei aparțin definitiv trecutului. Ca și "povestea lui Havel".

VICTOR PARHON

dana ilie, cornel mititelu, lucian prodan